

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819200419
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7819200419.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcov 1/ B. P., O.. XX.XX.XXXX, V. L. O. Z. XXX a 2/ D. D. R., O.. XX.XX.XXXX, V. X N. T., S., V. E. XTG, X. V., zastúpených Mgr. Ivicou Štigitz, advokátkou, Rožňava, Šafárikova 8, proti žalovanému U.. L. M., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. V., K. XXX, za účasti intervenienta na strane žalovaného C.. T. T., O.. XX.X.XXXX, V. E., G. XX, žalovaného aj intervenienta zastúpeným JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom, Rožňava, Hviezdoslavova 4, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 11C/6/2019-302 z 9.9.2021 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v znení opravného uznesenia vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom 11C/6/2019-302 z 9.9.2021 určil, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v kat. území E. ako parcela registra C s parcelným číslom XXXX o výmere 244 m² a rodinný dom so súpisným číslom XXXX na tejto parcele patria do podielového spoluvlastníctva žalobcu v 1. rade o veľkosti podielu 1/2 a žalobcu v 2. rade o veľkosti podielu 1/2 a ďalej žalobcom v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením ako aj rozhodol, že štát nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Uviedol, že žalobcovia sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXXX v kat. území E. domáhali na základe tvrdenia, že E. E. nespĺnomocnili na predaj predmetných nehnuteľností, tento v súvislosti s ich prevodom bol odsúdený za prečin podvodu, a keďže už prvý prevod nehnuteľností bol neplatný, neplatný je i druhý prevod nehnuteľností, týkajúci sa už aj žalovaného, a preto postupom podľa § 35 ods. 2 a § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobe vyhovel.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, a keďže žalobcovia mali vo veci plný úspech, priznal im voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Rozsudok čo do jeho výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalovaný, navrhol ho zmeniť a žalobcom právo na náhradu trov konania nepriznať, alternatívne napadnutý výrok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, namietajúc pritom odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Ušlo podľa neho pozornosti konajúceho súdu, že právo na náhradu trov konania priznal práve tej strane sporu, ktorá celú túto situáciu, celý tento spor zavinila, resp. prinajmenšom spoluzavinila, keď splnomocnenie, na základe ktorého sa previedlo vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam neudelil nikto iný, než práve žalobcovia. On ani pri vynaložení maximálnej opatrnosti nemohol tušiť, že kupuje niečo, ohľadne čoho by pro futuro mohli vzniknúť akékoľvek problémy. Súd teda priznal právo na náhradu trov konania tomu, kto sa previnil voči tomu, kto sa nijako neprevinil. Tieto skutočnosti mal súd vyhodnotiť so zreteľom na ustanovenie § 257 CSP,

ktoré výnimočne umožňuje súdu nepriznať strane náhradu trov konania. Ide o ustanovenie výnimočné, ktoré súdu umožňuje, aby pri rozhodovaní o trovách prihliadal k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Popísal ďalej okolnosti, za existencie ktorých je potrebné § 257 CSP aplikovať. Zdôraznil, že aj keď sa neodvolal voči výroku rozsudku vo veci samej, stále trvá na tom, že žalobcovia podali nesprávny a minimálne nevhodný typ žaloby. Namietal aj nedostatočné odôvodnenie výroku o trovách konania a napadnuté rozhodnutie tak nemožno považovať za riadne odôvodnené, keďže nie je ani presvedčivé. Nedostatok dôvodov rozhodnutia neumožňuje ani jeho úplne preskúmanie, hoci právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou procesných záruk zákonného a spravodlivého rozhodnutia, k čomu citoval z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR.

5. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhli napadnutý výrok ako vecne správny potvrdiť a priznať im nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Trvali na tom, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované ustanovenie § 257 CSP tak predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporu. Už aj priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal k aplikácii tohto ustanovenia pristupovať iba vo výnimočných prípadoch. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila. Pokiaľ ide o posudzovanú vec, v tejto súd prvej inštancie správne a jasne odôvodnil svoje rozhodnutie o priznaní trov konania úspešnej strane sporu a nevidel tak zrejme dôvody hodné osobitného zreteľa pre postup podľa § 257 CSP.

6. Žalovaný v odvolacej replike trval na podanom odvolaní a považoval ho za dôvodné.

7. Odvolací súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

8. Žalovaný odvolanie podal z dôvodov upravených v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, keď predovšetkým odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP možno pokladať za naplnený.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený v prípade ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl.46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl.48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

10. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Ustanovenie § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) umožňuje súdu vždy zvážiť všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, zobrať do úvahy dôvody hodné osobitné zreteľa a výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania tej strane sporu, ktorá by inak na náhradu takýchto trov konania mala v zmysle príslušných zákonných ustanovení právny nárok. Predmetné procesné ustanovenie preto predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Podľa týchto zásad jednak platí, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť úspešnej strane sporu trovy konania, ktoré úspešnej strane v spore vznikli, pričom zároveň tiež platí, že súdy sú povinné zaviazat' sporovú stranu, ktorá svojim zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila. Zákonodarca v dotknutom ustanovení Civilného sporového poriadku nielen že nevymenúva či bližšie nešpecifikuje, aké všetky prípady možno považovať za prípady osobitného zreteľa oprávňujúce súd nepriznať nárok na náhradu trov konania, ale na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy dokonca neuvádza ani jediné kritérium, z ktorého by bolo možné pri interpretácii obsahu pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“ vychádzať. Táto skutočnosť samozrejme nie je bezúčelová, ale je naopak založená na úplne legitímnom a správnom predpoklade, že dopredu ani nie je možné presne určiť všetky okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazat' neúspešnú stranu povinnosťou nahradiť trovy súdneho konania, respektíve okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazat' stranu, ktorá svojim zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila. Výklad formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“ rovnako ako individualizácia a konkretizácia týchto dôvodov je výlučnou úlohou súdov a súdnej praxe. Ani takáto voľná úvaha súdov pri napĺňaní obsahu pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“ rozhodne nie je neobmedzená a je naopak nepochybne rámcovaná nielen účelom ustanovenia § 257 CSP a účelom právnej úpravy náhrady trov konania ako celku, ale aj požiadavkami kladenými na všetky súdne rozhodnutia ako také (zrozumiteľnosť, predvídateľnosť, presvedčivosť, nearbitrárnosť a zákaz svojvôle). V prvom rade platí, že skutočnosť, či v danom sporovom konaní existujú dôvody hodné osobitného zreteľa oprávňujúce súd pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 257 CSP skúma súd vždy z úradnej povinnosti. Nie je samozrejme vylúčené, aby nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnej (oprávnenej) strane navrhovali aj strany sporu, prípadne, aby strany sporu z vlastnej iniciatívy uvádzali skutočnosti hodné osobitného zreteľa, ktorým by svoj návrh podporili. Každé rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe (i) riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na (ii) základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Takýto záver možno nakoniec odvodiť aj z dôvodovej správy k zákonu č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok), ktorá v rámci osobitnej časti vo vzťahu k dotknutému ustanoveniu konštatuje: „Navrhovaná právna úprava ponecháva osobitné kritérium na nepriznanie náhrady trov konania podľa predošlých zásad. Keďže uplatnenie tejto konštrukcie prichádza do úvahy len výnimočne, osobitné kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa sa má vykladať prísne reštriktívne.“ Obsah formulácie (pojmu) „dôvody hodné osobitného zreteľa“ je nutné vykladať najmä vo väzbe na zmysel a účel ustanovenia § 257 CSP. Spomenutým účelom tohto ustanovenia je primárne umožniť súdu zamedziť vzhľadom na celkové okolnosti prejednávaneho prípadu síce zákonným, no (i) „prítvrdým“ rozhodnutiam, respektíve takým rozhodnutiam, (ii) ktoré by napriek svojej formálnej zákonnosti mohli vykazovať rozpor s dobrými mravmi. Testovať jednotlivé okolnosti prípadu (dôvody hodné osobitného zreteľa) kritériom súladu prípadného rozhodnutia o (ne)priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania s dobrými mravmi prichádza do úvahy najmä vtedy, keď by priznanie nároku na náhradu trov súdneho konania úspešnej sporovej strane zakladalo u tejto strany sporu (a to najmä vzhľadom na to, ako si táto strana plnila svoje procesné povinnosti) neprimeraný (nezaslúžený) prospech (napr. úspešná strana sporu neuviedla skutočnosti a dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patril, hoci tak urobiť mohla). V naznačenej súvislosti preto nemusia byť bez právneho významu napríklad ani okolnosti, ktoré viedli stranu sporu k uplatneniu jej nároku na súde a jej postoj v konaní. Inými slovami, súd si je v rámci rozhodovania o priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania vždy povinný klásť otázku, či by vzhľadom na okolnosti prípadu bolo ich priznanie jednej zo strán sporu v súlade s dobrými mravmi (resp. či by bolo príkro nespravodlivé). O potrebe odstraňovať tvrdosť prípadného rozhodnutia súdu ukladajúcej povinnosť nahradiť trovy konania možno hovoriť pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP aj zo sociálnych dôvodov. Hoci spomenuté ustanovenie nemá a ani nemôže slúžiť ako nástroj sociálnej politiky a jeho prostredníctvom sa súd nemôže snažiť zmiernovať alebo odstraňovať majetkové rozdiely medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2862/07). Napriek tomu je zrejmé, že v rámci posudzovania dôvodov hodných osobitného zreteľa je súd povinný vždy prihliadnuť aj na majetkové, sociálne, rodinné, osobné či iné pomery strán sporu (v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 158/2015 platná

právna úprava umožňuje súdu ako dôvody hodné osobitného zreteľa brať do úvahy aj vzájomné vzťahy medzi sporovými stranami, či vzťahy medzi príbuznými strán sporu). Následne v prípade, že súd u neúspešnej strany identifikuje napríklad obzvlášť nepriaznivú majetkovú situáciu (nízky príjem, vyživovacia povinnosť,...) je jednoznačne oprávnený aplikovať ustanovenie § 257 CSP. V naznačenej súvislosti je však dôležité zdôrazniť, že súd pri skúmaní existencie sociálnych dôvodov ako dôvodov hodných osobitného zreteľa je povinný vždy zohľadniť nielen sociálnu situáciu strany, ktorej má byť uložená povinnosť nahradiť trovy súdneho konania, ale aj sociálnu situáciu sporovej strany (úspešnej strany sporu), ktorej by sa malo z titulu priznania nároku na náhradu trov súdneho konania plniť. Len tak je totiž možné naozaj zohľadniť všetky dôvody hodné osobitného zreteľa a dospieť k preskúmateľnému a spravodlivému rozhodnutiu. Napriek tomu, že ako judikatúra súdov tak aj právna doktrína sa zhodnú, že dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno dopredu stanoviť vyčerpávajúcim spôsobom, je možné uviesť aspoň výpočet dôvodov hodných osobitného zreteľa: a) neprimeraná tvrdosť,

- b) podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu,
- c) povaha a okolnosti sporu,
- d) zložitosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky,
- e) zložitosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy,
- f) osobné pomery strany sporu,
- g) nízky príjem.

Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť. Rozhodnúť podľa § 257 CSP a nepriznať náhradu trov súdneho konania nemožno výlučne na základe akéhosi všeobecného záveru, ktorým súd bez ďalšieho len zhodnotí (odhadne) dopad rozhodnutia, ktorým by sa náhrada trov súdneho konania priznala niektorej zo strán sporu. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu, ktorým súd nepriznal strane sporu nárok na náhradu trov konania musí byť vždy možné jednoznačne zistiť, z akých dôkazných prostriedkov čerpal súd svoje zistenia, na ktorých základe nakoniec ustálil záver, že daný posudzovaný prípad spĺňa podmienky uvedené v § 257 CSP. Nerešpektovanie vyššie načrtnutých požiadaviek zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu o nepriznaní trov súdneho konania. Napriek skutočnosti, že súd o aplikácii ustanovenia § 257 CSP rozhoduje ex offa, súd nikdy nemôže dospieť k vnútornému presvedčeniu o potrebe aplikovania ustanovenia § 257 CSP bez toho, aby strane, ktorá by inak trovy získala, tento svoj právny názor neoznámil ešte pred prijatím takéhoto rozhodnutia, pričom dotknutá sporová strana by sa o takomto právnom posúdení dozvedela až zo samotného rozhodnutia súdu. Inými slovami, rozhodnutie súdu podľa § 257 CSP rozhodne nemôže byť prekvapivé a súd preto musí v prípade použitia tohto procesného ustanovenia vytvoriť dostatočný procesný priestor na to, aby strany sporu mali možnosť vyjadriť svoje stanovisko k potenciálnej aplikácii tohto ustanovenia ešte pred prijatím samotného rozhodnutia o nepriznaní nároku na náhradu trov súdneho konania.

12. Z vyššie uvedených východísk vyplýva, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadovou úspechu v konaní (§ 255 CSP), súd je však povinný z úradnej moci zvažovať, či pri rozhodovaní o náhrade trov neprichádza do úvahy aj aplikácia § 257 CSP, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Z preskúmaného rozhodnutia nie je zjavné, či sa súd prvej inštancie vôbec zaoberal možnosťou aplikácie § 257 CSP a či zvažoval možný výskyt dôvodov hodných osobitného zreteľa, čo pri kladnom závere by predpokladalo i umožnenie protistrane sa k aplikácii § 257 CSP vyjadriť.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a úlohou prvoinštančného súdu bude v novom rozhodnutí o trovách konania vysporiadať sa s otázkou, či v danom prípade prichádza do úvahy použitie ust. § 257 CSP, svoju úvahu prilievavo a dostatočne odôvodniť a až tak rozhodnúť o trovách konania strán sporu, berúc do úvahy všetky špecifika prejednávanej veci.

14. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).